

Arrest

nr. 293 867 van 6 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 27 augustus 2021 dient verzoeker een elfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de gevangenis van Sint-Gillis.

Op 30 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, doch geboren te zijn in Akora Khatak, in Pakistan. Uw beide ouders zijn afkomstig van de provincie Baghlan, Share Jadid. U bent een Pashtoun. U verliet Pakistan omwille van een familievete. Uw moeder verkocht haar hele bezit en met dat geld kwam u naar België, waar u op 4 januari 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde toen zestien jaar te zijn en dus minderjarig te zijn. Op basis van een leeftijdsonderzoek besliste de Dienst Voogdij dat de voogdij van rechtswege beëindigd werd op 22 juli 2008. De beslissing van de Dienst Voogdij dd. 19 december 2008 meldt het neerleggen van een 'taskara' (Afghaanse identiteitsbewijs) en een origineel paspoort afgegeven door de Afghaanse Ambassade te Brussel op 8 augustus 2008. Op 30 juli 2008 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling, alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U had onvoldoende aannemelijk gemaakt waar u geboren was en hoelang uw ouders reeds in Pakistan verbleven. Ook aan uw beweerde vluchtaanleiding kon onvoldoende geloof worden gehecht omwille van contradicties op essentiële punten. De subsidiaire bescherming werd u geweigerd omdat het CGVS zich op basis van uw tegenstrijdige verklaringen geen beeld kon vormen van uw reële verblijfsstatus in Pakistan, of zelfs uw Afghaanse nationaliteit. Tegen deze beslissing ging u op 14 augustus 2008 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze velde op 30 oktober 2008 een conform arrest. Hierna reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar op 19 mei 2009 uw vingerafdrukken werden genomen. Op 5 juni 2009, 14 juli 2009, 27 augustus 2009, 12 november 2009 en 29 december 2009 diende u respectievelijk een tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoek om internationale bescherming in die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werden genomen (bijlage 13quater).

Op 24 februari 2010 werd u opnieuw opgemerkt in het Verenigd Koninkrijk, uw vingerafdrukken werden er opnieuw genomen, van waaruit u op 25 maart 2010 naar België werd teruggeleid en onmiddellijk een zevende verzoek om internationale bescherming indiende. Dat werd op 25 maart 2010 niet in overweging genomen door de DVZ, evenmin als uw achtste verzoek op 11 juni 2010.

Vervolgens nam u deel aan een hongerstaking en diende u op 20 oktober 2010 een negende verzoek om internationale bescherming in. U werd opnieuw op het CGVS gehoord op 24 februari 2011. In grote lijnen beriep u zich op dezelfde vluchtmotieven als in uw eerste verzoek. U stelde dat uw beide ouders afkomstig zijn van Baghlan, Share Jadid. Naar aanleiding van een Russisch bombardement in jullie regio waren uw ouders naar Pakistan gevlucht. U verklaarde geboren te zijn in Akora Khatak (Akhulakhatak), Pakistan. U keerde slechts één keer met uw ouders terug naar Afghanistan. Omdat de gronden van uw vader bezet waren door iemand anders, een Hazara, hoopte uw vader op de hulp van zijn zus die wel nog gronden had in Share Jadid. U verbleef er ongeveer drie maanden bij verscheidene familieleden. Uw ouders besloten vervolgens terug te keren naar Pakistan, om geld te verdienen en dan nieuwe grond te kopen in Afghanistan. Vervolgens was er de familievete waarvan u in de periode net vóór uw vertrek in kennis werd gebracht. Uw zus was verloofd met uw neef, maar omdat ze nog erg jong was wilde uw vader nog wachten met een huwelijk. Uw neef heeft haar dan met geweld meegenomen naar Afghanistan. Toen uw ouders enige tijd later uw zus wilden bezoeken in Baghlan kwam het tot een ruzie waarbij uw vader werd neergeschoten. Uw ouders keerden terug naar Pakistan en enkele dagen later overleed uw vader. Toen u dit jaren later vernam, besloot u Pakistan te verlaten. U legde kopieën van uw 'taskara' en van uw paspoort neer alsook een attest van de Afghaanse Ambassade te Brussel dat stelde dat zowel het aan u afgeleverde paspoort als de 'taskara' authentiek zijn. Op 20 april 2011 nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing inzake uw negende verzoek. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 29 juni 2011 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld voor mensenhandel en bendevoering met een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar voor wat de voorhechtenis te boven gaat.

Op 28 november 2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot achttien maanden gevangenisstraf voor 'hulpverlening aan vreemdelingen'.

Van 29 april 2011 tot 29 februari 2012 zat u opgesloten in de gevangenis van Brugge.

U diende op 26 juni 2012 een tiende verzoek om internationale bescherming in doch werd dit verzoek opnieuw onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Van 26 september 2014 tot 16 december 2014 zat u opnieuw in de gevangenis, ditmaal te Gent.

Op 15 juni 2015 werd u gerepatrieerd naar Italië, waar u over verblijfspapieren zou beschikken. U werd op 24 oktober 2016 opnieuw geïntercepteerd op het Belgische grondgebied, waarna u op 2 december 2016 opnieuw naar Italië werd gerepatrieerd. U verklaart vandaaruit hetzelfde jaar nog naar Afghanistan te zijn teruggereisd.

Na aankomst in Afghanistan trok u naar Pakistan met uw zieke moeder omdat zij behandeling nodig had. Ergens in het jaar 2017 overleed ze. In 2018 ging u nog een keer naar Kabul, dat was de laatste keer dat u zich op het Afghaanse grondgebied bevond. Daarna ging u met uw vrouw in Pakistan wonen, op zo'n veertig minuten rijden van Islamabad. U denkt dat u in 2019 Pakistan opnieuw verliet. U reisde door naar Griekenland, waar u op kerstavond van het jaar 2020 aankwam. De Griekse autoriteiten zouden u laten

weten hebben dat er een Europees aanhoudingsbevel tegen u was uitgevaardigd en droegen u over aan de Belgische autoriteiten. U werd namelijk op 15 januari 2018 bij verstek veroordeeld voor mensensmokkel. Hier in België tekende u verzet aan doch werd u op tegenspraak veroordeeld op 20 april 2020 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete wegens mensensmokkel in de periode van juni tot en met december 2016 met meerdere verzwarende omstandigheden alsook wegens deelname aan een vereniging die zich bezighield met mensensmokkel. U tekende hiertegen geen beroep aan en zit momenteel uw gevangenisstraf uit in de gevangenis van Sint-Gillis.

U diende op 27 augustus 2021 een **elfde verzoek** om internationale bescherming in. Op 13 september 2021 verklaarde het CGVS dit verzoek ontvankelijk. U verklaart op heden niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat uw oom bij de Taliban is aangesloten en hij u verplichtte om u ook aan te sluiten en een zelfmoordaanslag te plegen. Dit vroeg hij u reeds na de dood van uw vader. Uw broer, I., werd in 2021 immers vermoord door deze oom.

Ter staving van uw elfde verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), kopieën van taskara's van vier andere personen, een Pakistaanse verblijfskaart van een vrouw, een video van een overleden persoon en een document waaruit blijkt dat uw schoonbroer klacht ging indienen omtrent de dood van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt gewezen op het feit dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de problemen die u verklaarde te hebben gekend in Afghanistan noch in Pakistan. U verklaarde Pakistan te zijn ontvlucht omwille van een familieveto, uw vader wou uw zus namelijk nog niet uit handen geven aan een familielid. Als gevolg van deze veto zou uw vader zijn vermoord, zo ging u verder. Uw incoherente en weinig logische verklaringen ondermijnden de geloofwaardigheid van deze problemen. Daarnaast bleek u ook geen duidelijkheid te verschaffen over uw woonplaatsen voor komst naar België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was, in haar arrest van 30 oktober 2008, eveneens van mening dat u uw beweerdde vluchtaanleiding niet aannemelijk kon maken. U ging in cassatieberoep doch werd dit beroep op 4 februari 2009 verworpen. Bijgevolg geniet het arrest kracht van gewijsde en kunnen de erin opgeworpen argumenten niet langer worden betwist.

Nadat uw tweede tot en met uw achtste verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging werden genomen, nodigde het CGVS u in het kader van uw negende verzoek uit voor een persoonlijk onderhoud. U gaf hierbij toe dat u tijdens uw eerste verzoek niet de gehele waarheid had gesproken over uw werkelijke herkomst en dat u had proberen te verdoezelen dat u in Pakistan was geboren. Uw negende verzoek werd door het CGVS opnieuw afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS achtte uw verklaringen in verband met uw geboorteplaats en woonplaatsen voor komst naar België dermate wisselend dat er nauwelijks geloof aan kon worden gehecht. U beriep zich daarnaast op dezelfde vluchtmotieven, doch werd reeds in uw eerste beslissing vastgesteld dat hier geen enkel geloof aan kon gehecht worden. U ging niet in beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Nadat uw tiende verzoek om internationale bescherming door de DVZ niet-ontvankelijk werd verklaard en u nadien terugkeerde naar Afghanistan in 2016, diende u op 27 augustus 2021 in de gevangenis van Sint-Gillis uw **elfde en huidige verzoek om internationale bescherming** in. De vluchtmotieven die u daarbij aanhaalt kunnen opnieuw niet geloofwaardig worden geacht. Vooreerst wordt opgemerkt dat u verklaart in het verleden niet te hebben gelogen over de problemen die tot uw vertrek hebben geleid uit Afghanistan in 2008 (CGVS 17.01.2022, p.4). Dat u blijft vasthouden aan deze meermaals ongeloofwaardig geachte problemen ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Bovendien wordt opgemerkt dat u zich daarover aanzienlijk tegensprekt. Gevraagd of uw zus M. ooit ontvoerd is geweest antwoordt u van niet (CGVS 17.01.2022, p.7), hoewel u dat wél nog verklaarde tijdens uw eerdere verzoeken (vragenlijst CGVS 30.04.2008, vraag 3.5 & CGVS 10.06.2008, p.5). U verklaarde eerder ook dat uw vader een beruchte mullah was en bommen en mijnen maakte (CGVS 24.02.2011, p.3), hoewel u op heden aangeeft dat hier niets van aan is (CGVS 17.01.2022, p.6). U verklaarde in het verleden ook dat uw vader beschoten werd door 'Den Mohammad', de man van de zus van uw moeder (vragenlijst CGVS

30.04.2008, vraag 3.5). U verklaart thans dat deze Den Mohammad uw vader niet heeft gedood en dat uw vader werd beschoten door voor u onbekende personen (CGVS 17.01.2022, p.6). Dat u zich andermaal tegenspreekt over de essentie van uw vluchtmotief, bevestigt de eerder gemaakte appreciaties van het CGVS en de beroepsinstanties inzake asiel.

U haalt in uw elfde en huidige verzoek ook een nieuw vluchtmotief aan. Hoewel u na terugkeer naar uw land van herkomst in 2016 geen problemen meer zou hebben ondervonden met een oom van u (CGVS 17.01.2022, p.10), verklaart u wel problemen met hem te hebben gekend vóór uw vertrek in 2008. Een maand tot veertig dagen na de dood van uw vader vroeg een oom, die lid was van de Taliban, u om u ook bij deze organisatie aan te sluiten en een zelfmoordaanslag te plegen. Hij wou u eerst naar een 'madrassa' (islamitische leerschool) sturen in Kunduz. U luisterde naar uw oom doch sprong u onderweg naar Kunduz uit de auto. U viel daarbij op uw hoofd en hield er verwondingen op na. Uw moeder nam uw oom dit daarna kwalijk, zo gaat u verder (CGVS 17.01.2022, p.9). Hier kan niet het minste geloof aan gehecht worden. Vooreerst wordt opgemerkt dat uw nieuw asielrelaas reeds bij voorbaat ernstig in twijfel wordt getrokken door de vaststelling dat u uw andere beweerde problemen niet aannemelijk kon maken. Daarnaast wordt opgemerkt dat u verklaart dat deze beweerde rekrutering van uw oom plaatsvond voor 2008, doch dat u hier eerder **nooit enige melding** van gemaakt hebt. Dat u dit tijdens uw tien (!) eerdere verzoeken onvermeld liet, maakt dat aan deze beweringen geen enkel geloof gehecht kan worden.

Nog andere zaken bevestigen het ongeloofwaardige karakter van deze beweerde rekrutering. U verklaart dat deze oom u dit vroeg kort na de dood van uw vader, die volgens u stierf nog voor jullie terugkeer van Pakistan naar Afghanistan in 2002. U zou Afghanistan pas verlaten hebben in 2008 (CGVS 17.01.2022, p.5, 6 & 9). Dat u na een dergelijke bedreiging nog zes jaar in Afghanistan zou blijven wonen, toont niet bepaald aan dat u haast had om het land te verlaten, opnieuw een aanwijzing dat deze vrees voor uw leven onbestaande is. Daarnaast wordt opgemerkt dat uw broer, die volgens u vermoord werd in 2021, al die tijd nog steeds in Afghanistan zou hebben gewoond. Men moge verwachten dat deze verplichte rekrutering ook hem zou aanbelangen en ook hij aldus reeds eerder veiliger oorden zou hebben opgezocht. Dat uw broer werd vermoord, kan bovendien ook niet aannemelijk worden geacht, en niet in het minst omdat u hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen. Zo verklaarde u tijdens uw initiële verklaringen in het kader van onderhavig verzoek dat u in het bezit was van een brief van de Taliban waardoor uw broer zou zijn vermoord (verklaringen 31.08.2021, vraag 2.6 en 3.2). Tijdens uw onderhoud met een medewerker van het CGVS stelt u dat er helemaal geen brief van de Taliban was (CGVS 17.01.2022, p.3). Dient daarnaast te worden opgemerkt dat u op heden verklaart dat u twee broers heeft, J.K. en I., en dat het deze laatste is die in 2021 werd vermoord (CGVS 17.01.2022, p.4 & 5). U verklaarde in het verleden nochtans maar één broer te hebben gehad en dat deze de naam A. droeg (CGVS 10.06.2008, p.5 & CGVS 24.02.2011). Dat u op heden komt aandragen met de moord op een broer die u eerder onvermeld liet kan niet serieus worden genomen.

Dient verder ook te worden opgemerkt dat u geen haast had om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart in België te zijn aangekomen in de derde maand van 2020 (CGVS 17.01.2022, p.8) echter diende u pas op 27 augustus 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Dat u bijna anderhalf jaar wachtte om een nieuw verzoek in te dienen wijst niet op een nood aan internationale bescherming. Uw verklaring als zou uw sociaal assistent u dit initieel hebben afgeraden, is een uitspraak die opnieuw niet serieus is te nemen (CGVS 17.01.2022, p.10). Het lijkt namelijk uitgesloten dat een sociaal assistent, wiens taak eruit bestaat u te helpen, u zou hebben afgeraden om internationale bescherming aan te vragen.

Voorts wordt gewezen op het vonnis van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel van 11 oktober 2021, waarin uw verzoek tot het bekomen van een elektronisch toezicht werd geweigerd. Hoewel u bij het CGVS verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan in 2016 naar Pakistan trok en hier ging wonen en slechts zelden naar Afghanistan reisde uit vrees voor uw oom (CGVS 17.01.2022, p.7-9), verklaarde u in uw aanvraag voor het elektronisch toezicht dat u tussen 2016 en 2020 wel degelijk in Afghanistan verbleef (vonnis 11.10.2022, p.4). Bovendien maakte u geenszins kenbaar een vrees te hebben voor een terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaarde naar Europa te zijn gekomen om de lening van uw huwelijksfeest te kunnen betalen (vonnis 11.10.2022, p.5). Dat u de beweerde problemen met uw oom onvermeld liet in deze aanvraag is opnieuw een bevestiging voor het ongeloofwaardig karakter van uw nieuwe vluchtmotief.

U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen en het feit dat u tal van zaken achterwege liet tijdens eerdere verzoeken, antwoordt u geheugenproblemen te hebben als gevolg van de val uit de auto (CGVS 17.01.2022, p.9 & 10). Hier kan niet het minste geloof aan gehecht worden. Naast het feit dat men moge verwachten dat u zich wel degelijk zou herinneren waarom u destijds uw land van herkomst diende te ontvluchten, en u van deze val bovendien nooit eerder melding maakte, weet u deze geheugenproblemen niet te staven. U stelt hier in België wel één keer naar een ziekenhuis te zijn geweest doch heeft u daar geen documenten van (CGVS 17.01.2022, p.10). Deze geheugenproblemen zijn dus niet meer dan een blote bewering. Daarnaast wordt opgemerkt dat het CGVS ten tijde van uw eerste verzoek reeds aanstipte

dat u werd gezien door de psycholoog-expert van het CGVS en dat uit het psychologisch verslag bleek dat u over goede intellectuele capaciteiten zou beschikken en over voldoende mentale mogelijkheden om uw eigen vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen (zie beslissing eerste verzoek).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopieën van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw familieleden hebben hoogstens betrekking op uw identiteit en die van uw familieleden, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Ook de POR-kaart ('proof of registration', Pakistaans verblijfsdocument uitgereikt aan Afghaanse vluchtelingen), geldig tot 2015 en van een vrouw, mogelijks uw echtgenote, weet geenszins een ander licht te schijnen op bovenstaande beslissing. Zo verklaart u zelf dat uw echtgenote momenteel in Afghanistan woont (CGVS 17.01.2022, p.7 & 8), waardoor het volstrekt onduidelijk is wat u met dit document tracht aan te tonen.

Wat betreft het document dat u neerlegt en waarin een familielid van u klacht ging indienen naar aanleiding van de beweerde moord op uw broer, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het videofragment waarop een overleden persoon te zien, tot slot, levert evenmin bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Uit niets valt af te leiden dat de man uw broer zou zijn, laat staan dat de man werkelijk overleden zou zijn.

Het Commissariaat-generaal is verder van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor de subsidiaire bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' kan mutatis mutandis verwezen worden naar de criteria waarmee volgens het UNHCR rekening dient te worden gehouden bij de kwalificatie van een misdrijf als ernstig in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40).

In dat verband, dient te worden gewezen op het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 20 april 2020, en de daarin weergegeven feiten waaraan u schuldig werd bevonden. Uit dit vonnis blijkt dat u, nadat u in 2018 bij verstek werd veroordeeld en hier nadien verzet tegen aantekende, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete wegens **mensensmokkel** in de periode van juni tot en met december 2016 met **meerdere verzwarende omstandigheden** alsook wegens **deelname aan een vereniging** die zich bezighield met mensensmokkel. De staat van wettelijke herhaling werd aangenomen met verwijzing naar de eerdere veroordeling van 28 november 2011 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van 1000 euro waarvan 9/10 met uitstel wegens mensensmokkel.

De rechter achtte dat u **onmiskkenbaar misbruik maakte van de precaire administratieve situatie van de personen die u smokkelde** zodat deze verzwarende omstandigheid in uw hoofde bewezen werd. Het onderzoek toonde bovendien aan dat u en de andere beklaagden er niet voor terugdeinsden de smokkeltransporten zo te organiseren dat de **veiligheid van de slachtoffers in het gedrang** werd gebracht. Zo staken u en de andere beklaagden migranten zonder meer in laadruimtes van vrachtwagens, geladen met auto-onderdelen of ander groot materiaal, of in koelwagens waarbij de laadruimtes opnieuw van buiten werden afgesloten, met alle risico's voor de illegale vluchtelingen van dien. De smokkelactiviteiten waren daarnaast een gewoonte, een verzwarende omstandigheid die bleek uit de **veelheid aan nachtelijke transporten en de uitgestrektheid in de tijd waarin deze activiteiten door**

u ontplooid werden. Ook de verzwarende omstandigheid dat de feiten in vereniging werden gepleegd, werd door de rechtbank bewezen geacht.

Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de zwaarwichtigheid van de feiten en met de ernst van de totaal onverantwoorde risico's die u en de andere beklaagden hebben genomen. Bij de bestraffing werd ook rekening gehouden met uw strafrechtelijk verleden, met name uw eerdere correctionele veroordeling voor feiten van mensensmokkel die tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van 1000 euro hebben geleid. U werd uiteindelijk veroordeeld tot een **gevangenisstraf van vijf jaar en tot een geldboete van 228.000 euro.**

Zij hierbij nog opgemerkt mensensmokkel de openbare orde ondermijnt en de controle door de overheid op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden bemoeilijkt. Belangrijke, nauwelijks gekende en oncontroleerbare migratiestromen worden erdoor onderhouden, met alle gevolgen die zulks meebrengt voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteiten van de landen van bestemming. Voorts worden de slachtoffers van mensensmokkel doorgaans in een volslagen marginaal bestaan gedropt, zonder middelen en zonder rechten. Zij zijn vaak niet bij machte om op een behoorlijke wijze in hun levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in het illegale arbeidscircuit terechtkomen met economische uitbuiting en onmenselijke situaties tot gevolg.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt ontegensprekelijk dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, dienen te worden beschouwd als een **'ernstig misdrijf'**. Het door u gepleegde misdrijf valt bovendien niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het misdrijf dat u heeft begaan en waarvoor u werd veroordeeld, dient dan ook te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van onderhavig verzoek werd u geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. U ontkent de feiten waarvoor u bent veroordeeld niet doch stelt te hebben gehandeld uit de nood om aan geld te geraken om uw moeder te bezoeken (CGVS 17.01.2022, p.12 & 13). Dergelijke financiële overwegingen om een familielid te bezoeken, kunnen echter geenszins beschouwd worden als een afdoende verschoningsgrond, integendeel. Tevens haalt u aan spijt te hebben van uw beslissing. Ook dit weet geen ander licht te schijnen op de ernst van de feiten noch stelt een mogelijks schuldinzicht u vrij van uw individuele verantwoordelijkheid bij de door u gepleegde feiten. Uw advocaat, tot slot, haalt aan dat het geïsoleerde en eenmalige feiten betreft die niet op systematische wijze gebeurden (CGVS 17.01.2022, p.13). Dit gaat echter lijnrecht in tegen de bewezen geachte feiten van het strafonderzoek en uw eerdere veroordeling.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen wijst erop dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd, in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Om die reden dient u uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot, uit de beschikbare landeninformatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022 (zie **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022, (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-april-2022>), waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52/4 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel *“(noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)”*.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Volmacht voor de broer van de verzoeker

4. Standaard verslag met het oog op uitgaansvergunning + standaard verslag met het oog op voorlopige invrijheidstelling”.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022;

- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “EASO Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De

verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling

7.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op grond van de artikelen 48/3 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen advies bevat aan de minister of diens gemachtigde of een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierop ter terechtzitting gewezen, verklaart de vertegenwoordiger van de verwerende partij zich dienaangaande te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

7.2. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, daar aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER